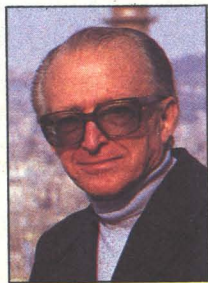

EL DAVANTAL DE

V

Ens perillen colta i la volta

eig que va fent el seu curs una mena de batalla de la llengua, amb atacs i contraatacs. I (cosa que em dol) amb actituds que comencen a utilitzar l'insult personal. Si algú em volgués escoltar, jo proposaria la via del diàleg, a base d'aportar arguments i solucions vàlides, sense inventar-nos problemes que s'afegeixin als que ja tenim, que són molts.

Sento una veritable passió pel nostre idioma, potser perquè al llarg de la meua vida l'he vist perseguit i fins i tot amenaçat de desaparèixer. I també perquè és l'eina de la meua vocació i un gran fiador de la meua identitat nacional. Hi treballo cada dia des que sóc conscient d'existir, m'he proposat d'utilitzar-lo —d'una

manera exclusiva— per a expressar als altres, a la meua gent, tot allò que penso i sento.

Vull dir que he seguit i segueixo amb un enorme interès el que ja ha estat qualificat de *revisionisme*. Un llicenciat en filologia catalana, en una carta publicada a la *Bústia* de l'AVUI, ens comminava a racionalitzar els arguments o, en cas contrari, a abstenir-nos d'intervenir en debats sobre la normativa i la revisió.

Té raó, i miraré de creure'l. Fins ara, el *revisionisme* ens proposa d'incorporar i beneir uns quants castellanismes (pels volts d'una dotzena escassa). Si això no passa d'aquí, m'atreviria a afirmar que hi veig més

inconvenients que avantatges, com si ens afanyéssim a alçar una veda fora de temps. M'inclino a creure que els revisionistes deuen tenir més trumfos per a reforçar la seva aposta. D'altra manera, em semblaria que s'ha fet molt soroll per a ben poca cosa. Aleshores, si hi ha més que això, trobo que estaria bé que ho fessin públic d'una sola alenada, perquè és cruel guanyar posicions a pessics.

Si continuem com ara, desorbitarem la qüestió. Jo no veig, honestament, que hi hàgim guanyat res i més aviat hem retrocedit. Correm el risc d'una caiguda cap al facilisme (tan temptador!) i que hi hagi qui cregui que les seves limitacions són lícites, que tal o tal barbarisme que se li escapava per falta de coneixements, resulta que és vàlid, perquè així ho confirmen veus doctes i òrgans de premsa acreditats. En aquest cas, se sentirà estimulat a afluixar els controls que encara li quedaven i el desori pot arribar a ésser memorable.

Es possible que, a hores d'ara, uns i altres ja hàgim passat la ratlleta que separa el raonament de la baralla. Si cadascú es vol mantenir fort en el seu reducte, ens exposem a un garbuix de mal desfer. ¿Quin corrector s'atrevirà a esmenar res, si tothom es pot erigir en revisionista amb els mateixos drets que d'altres ho han fet?

Crec que som en un moment que reclama coherència, la qual cosa voldria dir —encara que soni malament per a algú— acceptar una autoritat que dictamini i decideixi. La tenim? Si no hi és (i jo penso que sí que hi és) caldria emprendre el penós tràngol de començar de cap i de nou, fent un salt cap enrera de prop de tres quarts de segle, per veure si tenim l'encert i la sort de trobar persones i institucions que ens evitin de caure en el caos lingüístic.